

השותפין פרק ראשון בבא בתרא

פז.

עין משפט
נר מצוה

קלא א מיי פייג מהל'
תפלה הלכה ו ועיין
בהשגות סמוג עשין יט
טוש"ע א"ח סי' תכח סעיף
ז [ונברז אלפס פרק ד'
דמגילה דף רע]:

תורה אור השלם

- 1 וְיָהוּדָה שָׁמַע עֲבָרֵי הַבְּאֵרָא מֵאֵל פֶּלִי יֵשׁ׃
2 דְּבִירֵיהּ לָהּ
3 לָקַח אֶת סֵפֶר הַהַדְרָה
4 וְהָיָה וְשִׁמְתָּהּ אֵת
5 אֵילֹהִים בֵּיתָהּ
6 וְהָיָה שָׁם בְּךָ לַעֲדָה
7 דְּבִירֵיהּ לָהּ
8 וַיֹּמַר לָתֵם בְּרִיךְ מִיָּדֶיךָ
9 יִקְרָא אֵלֵינוּ אֶת כָּל הַדְּרָשִׁים
10 וְהִקְלָא וְאֵינוּ כְּתֵב לַחֲסֵפֶר
11 וַיִּמְרוּ לוֹ יֵדֵיהֶם
12 וְהָיָה אֲחִיר הַדְּרָשִׁים
13 וְהִקְלָא וְהָיָה וְהָיָה שָׁם
14 בְּךָ מִן מֵאָה וְעוֹשֵׁי
15 הַיֵּשׁוּב כִּי כִּי
16 וְאֵלֶּעָזָר בֶּן אֲחִיתָן
17 וְהִקְבִּיר אֶת נִגְבַּעְתָּהּ פִּתְמָהּ
18 בְּשֵׁם אִשָּׁר שָׁתָן לוֹ בְּדֶרֶךְ
19 אֲפֹרֶסֶת
20 וְהִשְׁכֵּחַ כִּי כִי
21 וְשִׁמְלָא אֶת יִסְפֹדוֹ לוֹ
22 כִּי שְׂרָאֵל וְקִבְרֵיהּ בִּרְקִיעַ
23 וַיִּבְנוּ וְשִׁמְלָא הַסִּידֵר
24 הָאֵתָב וְהָיָה וְהָיָה
25 מִתְּרָץ־ שִׁמְלָא א כ ב
26 מִשְׁבֵּל לֵאמֹר וְהָיָה
27 תְּחִלָּתִים
28 מִן הַעִיר מִמְּחֹד צֶדֶק
29 וְהָיָה לְדִלְגוֹ לִי וְתִן לְפָנַי
30 וְהָיָה וְהָיָה וְהָיָה
31 וְהָיָה בְּכֵס נֶדֶף קִשְׁתֹּהּ
32 שִׁעִתוֹ מִכָּב
33 לֵאמֹר כִּי כִי
34 מִן עֲבִיד מִיָּדֶיךָ
35 בֵּיתִי נֶאֱמָר וְהָיָה
36 מִבְּרֵכֵי יֵד
37 מִן יִתְּנֵה וְאִתְּבָתָן
38 מִלֵּי מִן יִתְּנֵה
39 אִיבֵי כִי
40 וְהָיָה לִי אֶת אֲפֹרֵי
41 מִצְחָתִי לִי עֵינַי
42 וְעֵמֶק הָיָה בְּכֵתֶךָ עֵמֶק
43 וְתִפְלִיטִי אֵין וְעֵמֶק מִכָּל
44 הָעָם אִשָּׁר עַל פְּנֵי
45 שְׁמֹת לֵאמֹר
46 וְהָיָה וְהָיָה
47 וְהָיָה עַד מָדָד וַיֹּמַר מִי
48 אֲפֹסֹפוֹ וְהָיָה וְהָיָה
49 וְהָיָה לִי וְהָיָה
50 וְהָיָה עַד מָדָד
51 וְהָיָה עַד מָדָד
52 וְהָיָה עַד מָדָד
53 וְהָיָה עַד מָדָד
54 וְהָיָה עַד מָדָד
55 וְהָיָה עַד מָדָד
56 וְהָיָה עַד מָדָד
57 וְהָיָה עַד מָדָד
58 וְהָיָה עַד מָדָד
59 וְהָיָה עַד מָדָד
60 וְהָיָה עַד מָדָד
61 וְהָיָה עַד מָדָד
62 וְהָיָה עַד מָדָד
63 וְהָיָה עַד מָדָד
64 וְהָיָה עַד מָדָד
65 וְהָיָה עַד מָדָד
66 וְהָיָה עַד מָדָד
67 וְהָיָה עַד מָדָד
68 וְהָיָה עַד מָדָד
69 וְהָיָה עַד מָדָד
70 וְהָיָה עַד מָדָד
71 וְהָיָה עַד מָדָד
72 וְהָיָה עַד מָדָד
73 וְהָיָה עַד מָדָד
74 וְהָיָה עַד מָדָד
75 וְהָיָה עַד מָדָד
76 וְהָיָה עַד מָדָד
77 וְהָיָה עַד מָדָד
78 וְהָיָה עַד מָדָד
79 וְהָיָה עַד מָדָד
80 וְהָיָה עַד מָדָד
81 וְהָיָה עַד מָדָד
82 וְהָיָה עַד מָדָד
83 וְהָיָה עַד מָדָד
84 וְהָיָה עַד מָדָד
85 וְהָיָה עַד מָדָד
86 וְהָיָה עַד מָדָד
87 וְהָיָה עַד מָדָד
88 וְהָיָה עַד מָדָד
89 וְהָיָה עַד מָדָד
90 וְהָיָה עַד מָדָד
91 וְהָיָה עַד מָדָד
92 וְהָיָה עַד מָדָד
93 וְהָיָה עַד מָדָד
94 וְהָיָה עַד מָדָד
95 וְהָיָה עַד מָדָד
96 וְהָיָה עַד מָדָד
97 וְהָיָה עַד מָדָד
98 וְהָיָה עַד מָדָד
99 וְהָיָה עַד מָדָד
100 וְהָיָה עַד מָדָד

מסורת הש"ס

(א) מנחתו לך, (ב) נשם אִימֶךָ
(ג) [נשם לִימֶךָ], (ד) [נשם
אִימֶךָ] וְאִמְצֵא יַעֲקֹב דְּרַחֲמֵי בִּי
וְיִרְדָּה לוֹ הַשֶּׁמֶשׁ שֶׁהָיָה
יִמְבִּיעַ בָּהּ שֶׁנֶּשֶׁם שֶׁהָיָה
מֵעֲבוּרֵי רִדְהָ עֲבוּרֵי
כָּרָא, (ה) לְעֵלֵיד דָּ, (ו) וְיִצְמֹת
מֵטָא, (ז) מְלוֹרָה, (ח) מִלְּקַטְרִים,
(ט) כִּסָּא, (י) מִלְּקַטְרִים,
(יא) כְּבֹד, (יב) לְזָל בִּי וְיִכָּל
מֵטָא, (יג) כִּן אִימֶךָ יִצְמֹת
יִצְמֹת, (יד) כִּן אִימֶךָ דְּרִשִּׁי
הַשֶּׁמֶשׁ וּמִנְחֹתָו, (טו) כִּלְכַּל מְנִיָּה
כֶּל: דִּי' מִנָּה כְּתוּב דְּכִי וְ
כֶּשֶׁם שִׁירָא, (טז) סֻף פִּי
וְיִרָא

גליון הש"ס

גמרא מבאן ואילך כתב
יהושע. עי' (מגילה) [מכות]
דף יא ע"א: תוס' ד"ה פ"ה
כו' דהא ירמיה. עיין
במשניות נודע ציבור מ"ט
חא"מ סימן קו:

הגהות הב"ח

(א) גמ' עד כאן הקד"ה חומר
ומשה כותב כ"ל ומיבת
חומר נמחק: (ג) רש"י ד"ה
ל"א הכי גרסין למתנתא
וכו' בני קרח הוא. וגרסין
כאן קא חשיב אברהם
וקא חשיב איתן והאמר
רב כו' ומשני איתן
האזרחי דקא חשיב הכא
יעקב דכתבי ביה ויזרח
לו השמש הס"ד:

מוסף רש"י

[illegible]

מוסף תוספות

- א. ויג' עד ולו. ויטב"ל.
ב. שאין עומד עם הקורא
שליח ציבור שמחזן עליו.
ג. כדי שלא יהיה ניכר
שהדושה הוא כתבן.
ד. ר"ל אמר איוב
מנגס.
ה. מיה, מחולפת שטתיה
דר"ל. דתמן אמר ר"ל
בשם בן קפרא בימי
אברהם היה, והכא אמר
איוב לא היה, מאי לא היה,
ביסורים שנכתבו עליו.
נראהם רבה סוף פרשה ור"ל.
ו. אלא ש.

יבין גרשום

ליום השבת שנאמר בשביל
אדם הראשון ועל ידי [']
זקנים הני דקא חשיב (א)
ולבר מאדם הראשון ה' (ב)
' כולוהו קצוב
בר מזמוריהן: וסיעתו.
לתלמידיו. ויהושע דברי
הימים עז לו. כלומר הוא
בשבת היחיד בדברי הימים
מאדם הראשון עד עצמו:
הואיל ואשתו. משאר תורה
שהללו נמי משאר דרמז:
אשתו. כ' משאר תורה
ידרשו קרא אותו ולא שנים.

חוקיה וסיעתו. בני דורו שהאריכו ימים אחריו: **כצבו ישיעיה.** שהרגו מנשה^ה ולא כתב ספרו שלא היו הנביאים כותבים ספריהן אלא לפני מותם: **משלי קהלם.** דכתב בספר משלי (כה) אשר העמיקו אנשי חוקיה וגו' ועל שחוקיה גרם להם לעסוק בחזרה דלאמרינן צחלק (סנהדרין 97

(ד:) גען חרב על פתח בית המדרש
 כו' נקרא הדבר על שמו: **אנשי**
כנסת הגדולה. חגי זכריה ומלאכי
 ורובצל ומרדכי וחזריהס' **רפבו**
יחזקאל. שגנבם בגולה ואיני יודע
 למה לא כתבו יחזקאל גנבנו אם לא
 מפני שלא נחנה נצואה ליכתב בחוה
 לארץ וכתבום אלו לאחר שבאו לארץ
 וכן ספר דניאל שהיה בגולה וכן מגילת
 אסתר ושנים עשר ממוך שהיו
 נצואותיהם קטנות לא כתבום הנביאים
 עמם איש איש ספרו ובאו חגי זכריה
 ומלאכי וראו שרוח הקדש מסתלקת
 שהיו הם נביאים אחרים ועמדו
 וכתבו נצואותיהם וזכרום נצואות
 קטנות עמם ועשאום ספר גדול שלא
 יאכלו מחמת קטנם: עד לו. עד
 שיחם עמם: **מסייע לי' כו' עד שיהם**
עמם. שכתב דברי הימים עד שיחם
 בו את עמם: ומאן **אסקיה**. מי סימני:
הניא כמאן דאמר. כל' הך דקמני
 לעיל [ד:] יהושע כתב ספרו ושמונה
 פסוקים שכתבתי אחרי כי הניא תנא
 דלקמני דאמר נמי יהושע כתב:
דסניא. פלוגמא דתנאי בהאי וימת שם
 משה כו': כמו **שנאמר להן כו'**. אכולה
 מילתא קאי דקאמר הק"ה אומר
 ומשה כותב כמה שמנינו שהנביאים
 כותבים מפני רבם: **יחיד קורא אותן**.
 כלומר אין מפסיקין בהן: **לימא ר"י**
היא. דאמר לא כתבם משה לפיכך
 שמתנו משאר התורה ודלא כר"ש:
הואיל ואישתנו. לכתוב דמעת אשתנו:
ואימא יעקב כו' לא גרסינן לה:
 ל"א (י) גרסינן [למתניתא] דלעיל [ד:]
 במניינא דעשרה וקנים דקא חשיב
 אברהם ואיתן האורחי ולא קא חשיב
 אסף דקסבר משלשה בני קרח הוא:
והא אמר רב כו'. גבי ויחכם מכל
 האדם מאיתן האורחי וגו' (מלכים
 א' יא) איתמר וכן הך דימנן זה משה
 האיתמר דהוא קרא איתמר דכתיב צו
 והימן וכלכל וגו' [דע"א ב:] **פרי הימן הוו**.
 משכיל להימן האורחי (תהלים פח) הימן
 אחרינא הוה: **ששנותיו ענן**. איוב
 שהאריך ימים רבים: **משל סיה**. ללמוד
 ממנו תשובות למקטרגים (י) על מדת הדין
 ושאין אדם נתפס על זערו: **איש היה**.
 אלמא הוה: **אלא מעתה ולרש אין כלל**
וכו'. וסיפיה דקרא ותהי לו (י) לזכר:
 מי הוה. משום דכתיב ותהי:
 אימא

ועל ידי שלשה בני קרח ירמיה כתב ספרו וספר מלכים וקנינות חזקיה וסיעתו כתבו (ימש"ק סימן) ישעיה משלי שיר השירים וקהלת אנשי כנסת הגדולה כתבו (קנדר"ג סימן) יחזקאל ושנים עשר דניאל ומוגילת אסתר עזרא כתב ספרו ויחס של דברי הימים עד לו מסייעא ליה לרב דאמר רב יהודה אמר רב לא עלה עזרא מבבל עד שיחס עצמו ועלה וזאן אסכיה נחמיה בן חכליה אמר מר יהושע כתב ספרו בשמונה פסוקים שבתורה תניא כמאן דאמר בשמונה פסוקים שבתורה יהושע כתב⁶ דתנ' ירמיה שם משה עבד ה' אפשר משה⁷ (מת) וכתב וימת שם משה אלא עד כאן כתב משה⁸ מכאן ואילך כתב יהושע דברי ר' ואמרי לה ר' נחמיה אמר לו ר"ש אפשר ס"ת חסר אות אחת וכתבי² לקוח את ספר התורה הזה אלא עד כאן הקב"ה אומר (6) ומושה אומר וכתב מכאן ואילך הקב"ה אומר ומושה כותב בדמיע כמו שנאמר להלן³ ויאמר להם ברוך מפיו יקרא אלי את כל הדברים האלה ואני כותב על הספר בדיו כמאן אזלא הא דא"ר יהושע בר אבא אמר רב גידל אמר רב⁴ שמונה פסוקים שבתורה יחיד קורא אותן לימא⁵ (ר"י היא) ודלא כר"ש אפילו תימא ר"ש הואיל ואשתנו אשתנו: יהושע כתב ספרו והכתיב¹ ירמיה ויהושע בן נון עבד ה' דאסכיה אלעזר והכתיב⁵ ואלעזר בן אהרן מת דאסכיה פנחס שמואל כתב ספרו והכתיב⁶ ושמואל מת דאסכיה גר החוזה ונתן הנביא דוד כתב ספר תהלים על ידי עשרה זקנים וליחשוב גמי איתן האזרחי אמר רב איתן האזרחי זה הוא אברהם כתיב הכא⁷ איתן האזרחי וכתבי התם⁸ מ' העיר ממזרח צדק [וגו'] קא חשיב משה וקא חשיב הימן והאמר רב הימן זה משה כתיב הכא הימן וכתבי התם⁹ בכל ביתי נאמן הוא תרי הימן הוו משה כתב ספרו ופרשת בלעם ואיוב מסייעא ליה לר' לוי בר לחמא דא"ר לוי בר לחמא¹⁰ איוב בימי משה היה כתיב הכא¹⁰ מי יתן אפוא ויכתבון מלי וכתבי התם¹¹ ובמה יודע אפוא ואימא בימי יצחק דכתיב¹² מי אפוא הוא הצד ציד ואימא בימי יעקב דכתיב¹³ אם כן אפוא זאת עשו ואימא בימי יוסף דכתיב¹⁴ איפה הם רועים לא ס"ד דכתיב מי יתן בספר ויוחקו ומושה הוא דאיכרי מחוקק דכתיב¹⁵ וירא ראשית לו זמר איוב בימי מרגלים היה כתיב הכא¹⁶ איש התם¹⁷ היש בה עץ מי דמי הכא עוץ התם ישנו לאותו אדם ששנותיו ארוכות כעץ ומגן קמיה דר' שמואל בר נחמני ויתיב וקאמר איוב א"ל עלך אמר קרא איש היה בארץ עוץ כל כי אם כבשה אחת קטנה אשר קנה ויחיה בא גמי משל בעלמא א"כ שמו ושם עירי למיה יהו איוב מעולי גולה היה ובית מדרשו במבריא משה שונכסו ישראל למצרים ועד שיצאו

הוא יכול לעמוד בהן דאי סבר האי אמורא דליוז היה
מי הוא אותו לדיק שהיה יכול לעמוד באותן יסורין:

וַעֲלֵךְ יְדֵי שְׁלֹמֹה וְעַל יְדֵי בְנֵי קְרָח. לְפִי הַסְּפָרִים דְּגָרַס שְׁלֹמֹה ז"ל
לְסָפֵק הוּא מַשְׁלָה בְּנֵי קְרָח וְהוּא אֲצִיאֶסְפֶּם וְלַסְּפָרִים לְדָג שְׁלֹמֹה
לָא הוּא אֲסָפֶה אֲצִיאֶסְפֶּם אֲלָא אֲסָפֶה הַלְוִיִּם הַמְּשֻׁרָּסִים וְ"א"ת וְהַנְהוּ
דְּלֵא גְרָסִי לִיה אֲמַאי לֹא חָשִׁיב לִיה הֵא חָשִׁיב (ע) לְסָפֵק אֲמַאי
מִשְׁפָּטֵי דְּגָרַס וְכִי **וַדּוּד** אֲמַאי וְהַתְּפִלָּה

על שלמה מדע דכתיב בסוף המזמור
ועלו מפלות דוד ואימ' לספרים דגריק'
ועלמה הכמיב כלו מפלות דוד וי"ל לפי
ספסיימו דוד והא דכתיב גמי שר
המפלות לשלמה דוד כמו כן אמרו דר
אמש עשרה מעלות דוד לא אמרן וש
ספרים דקא חשיב אברהם ואימן
האזרחי וגריס לקמן דקא חשיב אברהם
דקא חשיב אימן והאמר רב אימן
האזרחי הוא אברהם ומשיי אימן
האזרחי דקא חשיב הכא יעקב וקשה
האי גירסא דמנא לן דדוד כתב ספרו
על יידי אברהם כיון דלימן האזרחי
ואימן אברהם : **י"ד** חתב
ספרו ובפר מלכים. והא דלא תנן
שעיה דהיה קודם ירמיה ספר מלכים
לפי שנהרג ולא היה בסוף מלכים
וממנשה ואילן (לפי שנהרג) ואפילו
ספרו לא תנן : **הזקיקה** וביעיתו
כתבו ישיעיה. לפי שחזקיה גרס להם
הסוק בצורה נקרא הדבר על שמו
אצל הוא לא כתבו שיהי מת קודם
לשיעיה דמנשה : **ט"ז** כמו הרב
לישעיה : **ע"ד** לו. פירש ר"ח עד
הפסוק ולו אחים בני יהושפט (ה"ב)
(ה) ומסייע לרב שייחס עצמו ועלה
שייחס עצמו תנן לפני זה הפסוק
קשה לפירושו דל"ל עד ולו בוי"ו : **ט"ח**
פ"ה דירחוקאל לא כתב ספרו לפי
שהיה בחוצה לארץ. וקשה דהא
ירמיה לא כתב בצורה לארץ ויהי שחלן
למלכים ומנכסו על שמה נזואות ולא
מזינו שחור יותר לארץ ישראל :

שמונה פסוקים שבתורה. ה"ה.
משום היה מנצח מלחן
לקרות לאחד אותן ח' פסוקים שלא
קרא עמו שלים כצור^ב ולא נראה
לר"ם דהא כל התורה כולה נמי אמר
קורא דעתא בל תורה (דף סא:) קרא
שנים יצאו ואומר בגמ' תנא מה שאין
בין בתורה ואומר ר"ט^ג יחיד קורא
ללא הפסקה שלא יקראו שנים זה ד'
לפסוקים זה ד'^ד ומה שרש"י ענה
לשנים שנים [בכל התורה] אומר ר"ט
כדי שלא יבטיח מי שאינו יודע לקרות
בעצמו טענין משמיו וסדקת ביצורים
(פ"ג מ"ו) דתנן כל מי שידע לקרות
קורא בעצמו ושאינו יודע לקרות מקריין
לפניו נמנעו מלהציא ביצורים התקינו
שיסיהו מקריין את מי שידע לקרות ואת
מי שאינו יודע לקרות והא דאמר
בירושלמי במגילה רבי שמואל בר רב
נחמן על ל"ב כנישתא וחסא חסוי
קריא וקורא לא קריא בר איניש תמני
חז"ל אסור כשאם תמנה תורה על ידי
אדם אסור כך אנו רציינן לנהוג בה על
ידי סרסור אע"פ דמשמע שחון עומד
לכל הקורא לא שיקרא עמו אלא עומד
ויקרא אותם שיש להם לקרות כדי
לשמנת תורה על ידי סרסור ועוד אומר
ר"י דיכול להיות שגלה מקייע לו בנחת
הוא דמשמע דתמנה שלא יקראו שנים
היינו שנים שזין בקול רם:

גא' אמר הכתוב שבאו עליו ^ה להודיעך
ס' א"כ מאי קאמר שמו ושם עירו

זלעס
למאן דאמער איז בימי משה הוה. שדומה לעץ נקי
ימא שהיה כשיעור שהיו ישראל במצרים והכי הוא

(א) נראה דרבינו גרס גם וע"י שלמה וכמו שהוצא בתוס' ולפיכך הוצרך לומר דקחשיב י' לצד מאדס הראשון: